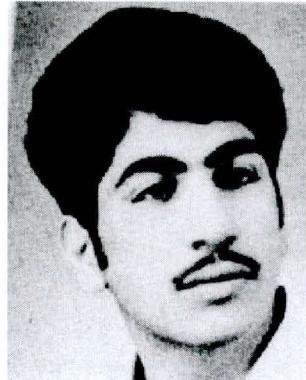

טוראי
שרubi, חיים

בן שלום וסעדיה. נולד ביום ז' בתשרי תש"ח (10.10.1948) בתימן. המשפחה עלתה לארץ בשנת 1951. למד בישיבת "חרדה" ולאחר מכן בישיבת "בית-יוסף" בירושלים ובישיבת "בית-הילל" בבני ברק. לא פעם ביקש מהוריו להרשות לו להשתחרר מה"ישיבה" כי שף למדו פקיות ולהתמחות במקצוע חיווני, אשר, לדבריו, אפשר היה להפיק ממנו תועלת בחימום היומיומיים. אך ההורים לא הסכימו לכך וחיים מבטל את רצונו מפני רצונם ו חוזר לאחלי תורה. זיקתו הנפשית והחברתית לעמו ולמולדרו לא הניחה לו להמשיך בלימודיו כבדיע, באוגוסט 1966 שלח מכתב מן ה"ישיבה" לשכת-הגיסות בחיפה ובו ביקש להזמין אותו לגיסות. לפי בקשת ההורים אמנים נדחה הגיסות ומנהל ה"ישיבה" אף המליך על כך. הימים התקבלו כדמות בעלת אופי מיוחד והתיחס בכבוד-ראש לכל עניין. עם היותו ממושמע ונאמן להוריו ומוריו נטש את ה"ישיבה" לאחר מלחמת ששת הימים והתגייס לצה"ל ביולי 1967 כדי להיות חוליה נוספת בשירות ארוכה של עוז וגבורה. במכתבו האחרון אל הוריו ביקש את סליחתם שלא פנה אליהם לשם קבלת הסכמתם לגיסו - והוא כתב בז' הלשון: "למען כבודכם נשארתי ב'ישיבה' עד שנת העשרים לחוי, ועתה, מבחינת המצב המתווך בגבולות ארצנו, רגשותי אינם נתונים לסייע את לימודי ב'ישיבה'". הוא כותב על חבריו אשר על משמר הגבולות ורואה חובה לעצמו להציף אליהם כדי לעזר להם, "להשתחרר בסבלם ובצערים - וכי מה, כי זה צו-השעה, מצוות עשה של פיקוח-נפש, ראשונה במעלה, שאין לזלול בה או להחמצה". כתזאה מהיתקלות במארב ליד גשר דמייה נפצע וכעבור כמה ימים, ביום כ"ה בתשרי תשכ"ח (29.10.1967) מת מפצעיו. הובא למנוחת-עולםם בבית-הקבורות בחדרה.

(דף זה הוא חלק ממפעל הנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

נזכור את פולם

כל הזכויות שמורות © 2009. מדינת ישראל, משרד הביטחון.
Copyright © 2009. The State of Israel, Ministry of Defense. All rights Reserved.

ח'ים שרעבי

ח'ים נולד בתימן. למד בבייה"ס הממלכתי - דתי בכרוכו שש שנים ואחר כך בישיבה בחדרה ובישיבות "בית יוסף" בירושלים ו"בית הלל" בני ברק. פעמים אחדות ביקש מהוריו שירשו לו לעזוב את הישיבה כדי להשתלם במקצוע המפרנס את בעליו, אך הוריו לא הסכימו לכך וח'ים המשיך בלימודיו קודש.

עוד באוגוסט 1966 שיגר מכתב לשלכת הגיוס בחיפה ובקש שיופיעו לצה"ל. לבקשת הוריו נדחה גיוסו ומנהל הישיבה המליץ על כך.

לאחר מלחמת ששת הימים, באוגוסט 1967, התגייס לצה"ל כי רצה בכל מאodo להשתתף בהגנה על הארץ. הוא קיווה כי רבים מבני הישיבות ילכו בעקבותיו. "זהו צו השעה, מצוות עשה של פיקוח נפש, ראשונה במעלה שאין לזללה או להחמיר".

ח'ים נפצע בהתקלות עם חולית "אל פתח" מצפון לגשר דמייה בליל הושענא רבא בכ"א בתשרי תשכ"ח

חaims שרעבי

(25.10.1967) ומת מפצעיו.

חaims נתמן בחלוקת הצבאית בבית העלים בחדרה.

ל ד מ ו ת ו

"**בני העילוי חaims שרעבי, ה"ד, היה צנווע**

**ונעים הליכות. תכונותיו: חייכנות, ידידות, מסירות לחברת
ואהווה, משמעת, אהבת הא', אהבת אדם ואהבת המולדת. הוא
הצטיין לਮופת בשש מסכתות: בבא קמא, בבא מציעא, סנהדרין,
ערובין, גיטין וקידושין.**

**היה מבטל את רצונו מפני רצוניינו. מיטב שנותו בילה
באוהלי תורה. התמחה במלאת סופר סת"ם בלי עזרת מורה.**

חַיִם שְׁרָעָבִי

התיחס בכבוד ראש לכל עניין, ממושמע ונאמן להוריו
ולמוריו. קינהה בלבו אהבת מולדת, נטש את היישבה בה
למד בני ברק לפני שקיבל את תעוזת הסיום והtaggias
לצ"ל על מנת להיות חוליה נוספת בשרשרא ארוכה של
עו"ז וגבורה".
(דברי אביו)

מפקדו במחתו אל הוריו: "חַיִם בָּנֶם אֲשֶׁר אָוֹתָו הַכָּרְתִּי
במישך שלושת החודשים האחרונים בהם עשה את צעדי
הראשונים בצה"ל, בולט בתוכנות אופי מבוגרות: נאמנות,
מסירות, אהבת ישראל ובעיקר אהבת רעים. ניכר היה כי
nidaltam otto ul berchi mesorot umnu, v'lcan hoo mala urchim
מוסריים ודתיים שאיפשרו לו לצעוד בביטחון בדרכיו החיים
עד לאותו יום בו נקטף בדמי ימי על ידי מרצחים. בנם
חַיִם עמד בגבורה עד לרגע האחרון".

חַיִם שְׁרָעָבִי

"כל חייו היה רציני, גדול וUMB; אין אלו זוכרים אותו כנוה לכuous ולהתרגז. לעולט לא כעס על אחד מאתנו או על אחד מרעינו, גם אם ניסו להרגיזו ולהקניטו. היה בחים משה מוחר שלא יכולנו לפרש אך גרם לנו, לידיו ולמקורביו, לחוש אליו כבוד והערכה.

בחיותו תלמיד ישיבה, אלו אחיוותיו למדנו בתיכון.

להוריינו לא היו האמצעים לתת לנו מהמעט, מהמינימום, אבל חים שלמד היה עובד בערב ומכספו המועט היה קונה לנו את מה שמחפינו.

בערבים ישב עמו אבי ולמד גمرا. שניהם למדו יחד כשיידים. הוא לא ראה בזו שנות נערות לבטלה אלא צורך נعلاה של החים, צורך קיום נפשי ורווחני.

כל חייו שמע בקול ההורים. לא אמר "לא". אבל כאשר הרגיש כי הצבע חסר לו כדי להשלים את החסר בחיו וכי הוא צריך לתרום למדינה מיכולתו והורייו התנגדו לכך, אמר להם "לא" החלטי.

חַיִם שְׁרָעָבִי

כאשר התגיים בכינו. חַיִם הרגיע אותנו. "מדוע אתן בוכות? כולם מתגייםים".

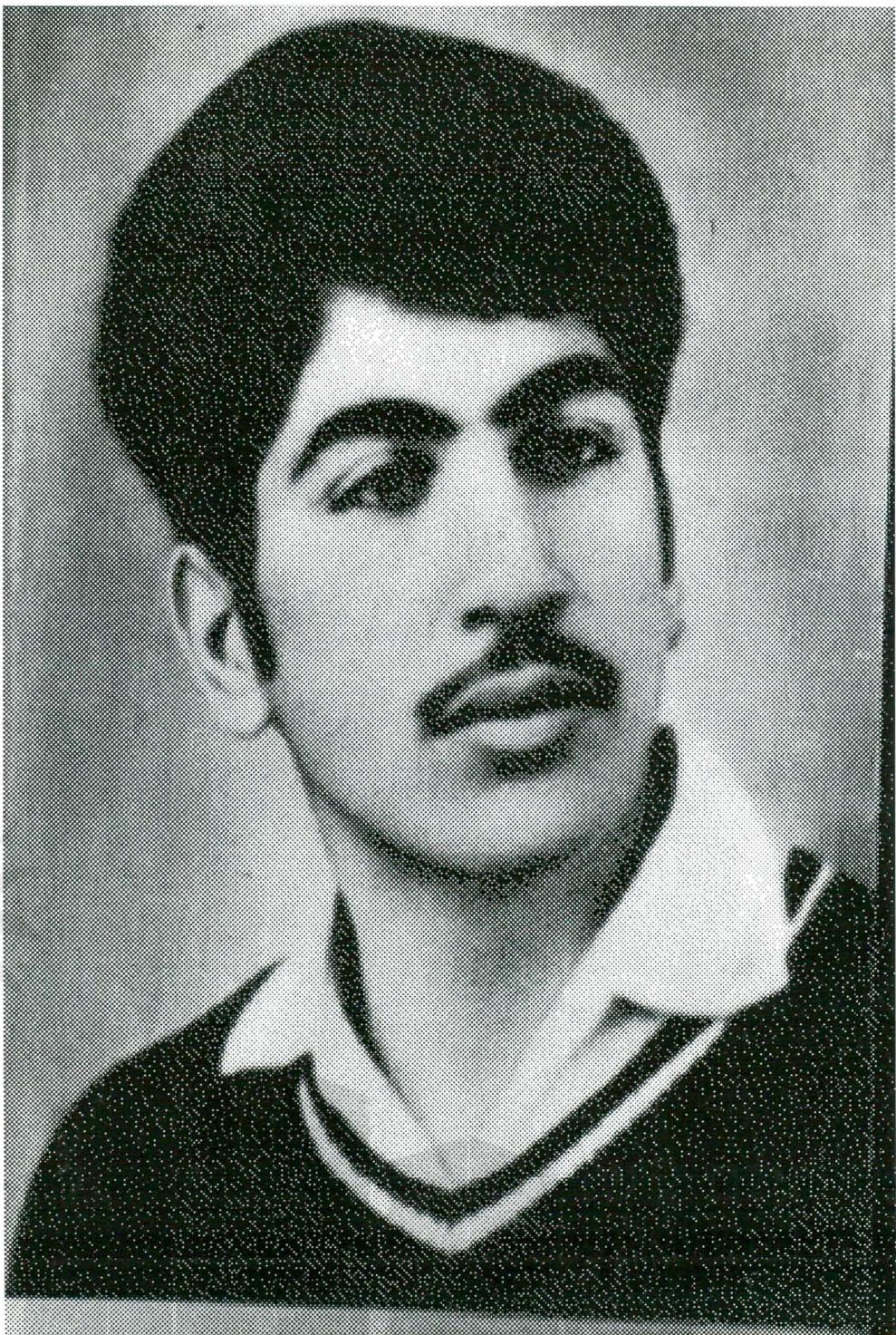
ראש השנה היה החג האחרון שבו בילה יחד איתנו. "אני מרגיש שהוא יקרה אך אני יודע מה". כל אותו יום רדפה אחרי חַיִם הרגשות אסון מתקרב. הוא ניסה להתגבר על תחושה זו אך ללא הצלחה. כאשר נסע אחרי ראש השנה, ידעתי כי לא ישוב. ניסיתי להסתיר את הרגשתי זו, אך שיקרתי לעצמי.
אמרתי: לא! לא! לא יתכן שלא אראה את פניו עוד. הוא ישוב".

אחוטו נעמי

יד לבנים - חדרה

חִיִּם שְׁרָעַבִּי בֶן מֵזֵל וּשְׁלֹום שְׁרָעַבִּי

10/10/47
25/10/67

ז' בתשרי תש"ח
כ' באב תשכ"ח

נולד ביום
נפל ביום